

Op het altaar van het echte deel 2

De derde vraag:

Hoe weet je dat sannyas goed is?

Meneer, het bewijs van de pudding zit hem in het proeven. Word een sannyasin: er is geen andere manier. Het is een ervaring; je moet het weten door je eigen ervaring. En het is zo'n innerlijke ervaring dat er van buitenaf niets over gezegd kan worden. En het heeft zo'n diepte dat geen woord het kan uitdrukken.

Het is alsof je pijn in je hart hebt: alleen jij weet het. Of je hebt hoofdpijn: alleen jij weet het.

Misschien ben je mensen tegengekomen die geen ervaring hebben met hoofdpijn...

Ik ken iemand. Hij is zestig jaar oud en hij heeft nog nooit hoofdpijn gehad. Het is onmogelijk om hem uit te leggen wat hoofdpijn is. Hoe meer je hem uitlegt, hoe verbaasder hij lijkt. Hij heeft nog nooit enige ervaring gehad - hoe kun je het overbrengen?

Sannyas is een zeer diepe ervaring. Het schudt je uit je slaap, het begint je van binnenuit te transformeren. Het is niet iets aan de buitenkant. De oranje kleren en de mala en de nieuwe naam - dat is geen sannyas. Dat is slechts een indicatie, een gebaar; dat is slechts een begin, de eerste stap. En al het andere dat dan gebeurt is heel innerlijk.

En jij zegt: *Hoe weet je dat sannyas goed is?*

De moeder rende naar de kinderkamer toen ze haar vijfjarige zoon hoorde huilen. Zijn babyzusje had aan zijn haar getrokken.

'Let maar niet op de baby,' zei zijn moeder. 'Ze weet niet dat het pijn doet.'

Een paar minuten later rende de moeder terug naar de kinderkamer. Deze keer was het de baby die schreeuwde.

'Wat is er met de baby?' vroeg de moeder.

'Niet zoveel,' antwoordde haar vijfjarige zoon. 'Maar nu weet ze het wel.'

Maar dat is de enige manier om het te weten. Dus laat me alsjeblieft aan je haren trekken! Word een sannyasin en je zult weten: het is goed. Het is immens goed, er is niets wat er op lijkt.

De vierde vraag:

Osho, toen ik mijn baan als politiek verslaggever opgaf om naar Poona te komen, noemden sommige van mijn vrienden die zich bezighouden met de strijd tegen kernoorlog, kernenergie, de vernietiging van het milieu, de ontmanteling van democratische vrijheden, enzovoort, mij een escapist.

Soms vraag ik me af of ze gelijk hebben. Hebben ze gelijk?

Satyananda, ze hebben gelijk, maar ze hebben gelijk in een totaal andere betekenis waarvan ze zich niet bewust zijn. Wie eenmaal kan ontsnappen *aan* de werkelijkheid, kan ook ontsnappen *naar* de werkelijkheid.

En het tweede is het geval. Wanneer je in meditatie of in sannyas gaat, is het ontsnappen naar de werkelijkheid, niet aan de werkelijkheid. Want het meest werkelijke in jou is je eigen centrum. Hoe verder je van je centrum verwijderd bent, hoe verder je van de werkelijkheid verwijderd bent.

En de strijd die ze blijven voeren tegen kernenergie, de vernietiging van het milieu, de ontmanteling van democratische vrijheden, enzovoort, zal niet slagen op hun manier - het is niet mogelijk om op die manier te slagen.

Wij strijden hier niet tegen zoiets, omdat we het bij de wortels zelf aanpakken. Zij vechten alleen tegen de bladeren. Waar komt kernenergie vandaan? Wie heeft het gemaakt en waarom? Waar komt oorlog vandaan en waarom? Wie heeft het milieu vernietigd en waarom?

Waar komt al deze vernielzucht vandaan? Waarom is er geen democratie in de wereld? Waarom is er geen individuele vrijheid in de wereld? Wie heeft dit allemaal gedaan? Denk je dat je één of andere partij, één of andere klasse, één of ander deel van de samenleving hiervoor verantwoordelijk kunt stellen? Dan heb je het helemaal mis.

Het is de menselijke mind die verantwoordelijk is. De manier waarop de menselijke mind tot nu toe heeft bestaan is op de een of andere manier verkeerd. De menselijke mind heeft nog niet geleerd hoe hij creatief moet zijn en daarom is er vernietiging. En er zal vernietiging zijn, tenzij we het fundament van de menselijke mind veranderen.

Strijden tegen oorlog zal niet helpen, want dat is weer een nieuwe oorlog. Heb je de pacifisten en hun optochten niet gezien, en hoe ze krijsen en schreeuwen en hoe kwaad ze zijn? En het zijn pacifisten. En elke pacifistische optocht eindigt in vernieling: ze plunderen winkels en steken bussen in brand en gooien stenen naar de politie. En ze waren gekomen om de vrede te propageren.

Dit is een oude stommitheit. Alle oorlogen worden in naam van de vrede gevoerd, alle oorlogen zijn altijd in naam van de vrede gevoerd. Zie je het punt niet? De mens wil vechten, elk excuus is goed. En vrede is een prachtig excuus.

Alle politici praten over vrede en bereiden zich voor op oorlog. En als je ze vraagt waarom, zullen ze zeggen: 'Hoe kunnen we de vrede beschermen? We moeten sterk zijn, anders wordt de vrede vernietigd. Dus moeten we ons voorbereiden op oorlog om een vreedzame wereld te hebben.' En wanneer de voorbereiding lang heeft geduurd, moet je iets doen, want anders wordt de

voorbereiding te zwaar.

Iemand heeft bijvoorbeeld voortdurend geoefend en zich voorbereid, om klaar te zijn om te vechten. Op een dag is hij klaar. Nu verlangt hij ernaar om te vechten; nu dwingt zijn hele voorbereiding hem om te vechten. En hij heeft niet alleen getraind. Zijn buurman ging ook naar de sportschool en werd ook gespierd, en werd ook een Muhammad Ali. En allebei lopen ze voor elkaars huis op een zeer agressieve manier, en allebei zijn ze bang voor elkaar. En dan moet er uiteindelijk iemand beginnen te vechten.

Machiavelli heeft gezegd dat de beste manier om je te verdedigen is om aan te vallen, het beste verdedigingsmiddel is de aanval. Dan moet iemand beginnen, want het wordt zwaar. Een spanning bouwt op, en die spanning moet losgelaten worden.

Als je nou wapens en bommen blijft opstapelen, hoe lang kun je daar dan mee doorgaan? Op een dag moet je beginnen ze te verkopen; het is gevaarlijk om ze te blijven opstapelen. Dan moet er ergens een oorlog komen: het wordt een economische noodzaak.

Af en toe worden er grote wereldoorlogen uitgevochten, en tussen twee grote oorlogen gaan kleine oorlogen door - soms in Israël, soms in Korea, soms in Vietnam, soms in Bangladesh, Kasjmir... ze gaan maar door. Omdat de grootmachten bommen maken en de Pakistani gaan vechten; zij zullen de markt worden. Dan zullen de Israëli's en de Arabieren vechten en zullen zij de markt worden.

Zie het hele punt. Als Israël wapens krijgt van Amerika, dan krijgen de Arabieren wapens van Rusland. Beiden hebben een markt nodig. Als India wapens van Rusland krijgt, dan krijgt Pakistan wapens van Amerika: ze hebben allebei wapens nodig. En ze maken hun wapens elke dag beter - wat moet je dan met verouderde wapens doen? Die zijn nutteloos. Je kunt ze vernietigen, in de oceaan dumpen, maar dan is alles verloren wat je erin hebt gestopt.

Verkoop ze aan achtergebleven landen. Voor hen zijn ze geweldig. Voor Rusland en Amerika zijn ze verouderd, nutteloos, maar voor India en Pakistan zijn ze gewoon het laatste woord. Ze zijn primitief wat Amerikaanse technologie en Russische technologie betreft; ze hebben geen nut. Als Rusland en Amerika oorlog gaan voeren, hebben ze geen nut meer; het heeft geen zin om ze te houden.

Dus gaat dit hele spel maar door. We blijven praten over vrede en we blijven oorlog creëren.

We moeten de menselijke mind begrijpen; de menselijke mind moet vanaf de wortels veranderd worden. Als de menselijke mind ambitieus blijft, is er geen mogelijkheid voor een wereld zonder oorlog. Ambitie is oorlog. Als de menselijke mind sektarisch blijft - christelijk, hindoeïstisch, mohammedaans - dan is vrede op geen enkele manier mogelijk. Want die sekten zullen mensen blijven verdelen, en elke verdeeldheid is het begin van oorlog.

Satyananda, je bent niet ontsnapt aan de werkelijkheid, je bent ontsnapt naar de werkelijkheid. We praten niet over vrede; het heeft geen zin erover te praten. We creëren de basis ervan. We zijn geen pacifisten en we marcheren niet door de straten en maken geen lange tocht - naar de hoofdstad - een pacifistische optocht met slogans en geschreeuw. We doen al die onzin niet, het is zinloos! Het helpt gewoon een paar mensen om hun vernielzucht uit te leven, dat is alles. Ze genieten ervan.

Ik ken die mensen, je hebt ze altijd bij elke protestmars. Ik heb vele jaren in Jabalpur gewoond en ik heb alles geobserveerd. Als er dus een protestmars of iets dergelijks was, ging ik kijken. Ik stond verbaasd: ik vond één man in alle protestmarsen, alle soorten - communistisch, socialistisch, jansanghi, hindoe, arya samajis, wat dan ook! Hij was er altijd. Ik stond verbaasd: hij is kamerlid, hij is een communist, hij is een socialist, hij is een jansanghi....

Op een dag kreeg ik hem te pakken en ik vroeg hem: 'Je brengt me erg in de war. Ik zie je in elke optocht, elk protest, en jij schreeuwt als de beste!'

Hij zei: 'Ik ben ook verbaasd, want ik zie je altijd kijken en je doet nooit mee! Hoe krijg je dat voor elkaar? En ik was bang dat je me dat op een dag zou vragen,' zei hij, 'want je ziet me in elk protest. Ik hou van schreeuwen. Het maakt me niet uit voor wie ik schreeuw of tegen wie ik schreeuw. Ik geniet van schreeuwen! Het is zo'n goede oefening, en ik voel me zo opgewonden en opgewonden, en het geeft me altijd een goede eetlust. En het brengt wat opwinding; anders is het leven maar een verveling.'

Als je me niet gelooft, kun je het aan Astha vragen. Haar vader en moeder zijn allebei al hun hele leven van dit type, alleen maar protesteren. Het maakt niet uit tegen wie - wat maakt het uit? Dat zijn gewoon smoesjes.

Zoiets doen we hier niet. Dus degenen die zulke dingen doen zullen denken dat dit een vlucht uit de werkelijkheid is, omdat ze denken dat wat ze doen de werkelijkheid is. Maar dat is het niet. En natuurlijk, hier in stilte zitten - mediteren, dansen, met gesloten ogen vipassana doen, kijken, alert zijn - is zeker een vlucht in hun ogen. Het is wel een vlucht, maar in een andere betekenis.

Jij gaat, Satyananda, naar de wortel van alle ziekten. En wij proberen die wortel door te snijden. We proberen een nieuw soort mens te creëren - zonder ego, zonder ambitie, zonder enig verlangen om te slagen in de wereld. We proberen een mens te creëren die wil dansen, zingen, liefhebben, die het leven wil vieren. We proberen een creatieve menselijke geest te creëren. En onthoud dat alleen een no-mind een creatieve mind is. Wanneer de zogenaamde mind verdwijnt en er alleen pure leegte is, maagdelijke leegte, ontstaat uit die maagdelijke leegte creativiteit. Duizend en één bloemen bloeien in die leegte.

Dat is de tuin waar Hakim Sanai het over heeft: de *hadiqa*, de tuin. Wij proberen die tuin te creëren. We maken van ons lichaam een compost, we maken van onze mind een compost, zodat de gouden bloem in ons kan bloeien.

Dit is geen vlucht uit de werkelijkheid, dit is een vlucht naar de werkelijkheid.

Osho: Unio Mystica Vol. 1 #2